

Jákób angyalai – 1Móz 28,16–20a

E hónap elején már elhangzott egy reggeli igemagyarázat a most felolvasott textus alapján. Hogy választásom éppen erre az igerészre esett, annak csupán ennyi a háttere: már korábban eldöntöttem, hogy majd ennek alapján fogok szólni hozzátok a vizsgaidőszakban. Ugyanis egyik reggel, amikor az áhítatra léptem be ide, a díszterembe, azonnal megütötte tekintetemet a karzat alatti ablak előtt álló létra, s ezzel szinte egy időben azon ütődtem meg – nem először, „csak” újból –, hogy mennyire nagyon kevés teológushallgató jött le ide, a reggeli áhítatra.

A kettős látvány egy fájdalmasan tréfás rigmusra ihletett:

*Mily félelmes lett ez a hely,
a lajtorján nem jár angyal –
se le, se fel –.*

E fájdalmasan tréfás rigmus mögött ott volt hajdani lelkeszi szolgálatom nem egyszeri tapasztalta is. Az, amikor a harangozóval és a kántorral ugyan le és fel jártunk a torony, a karzat, illetve a szószék lépcsőin, csak éppen nem volt, akiknek angyalokként szolgálhattunk volna. De tudnunk kellett, hinnünk kellett, hogy ebben a rettenetes helyzetben is ott van velünk Isten.

Tudom, egyáltalán nem kényelmesek a díszterem keményen szoros padsorai. Ahhoz hasonlóan kényelmetlenek, mint Jákób számára a kő volt, amelyet a jobb híján helyezett a feje alá. És azt is tudom, hogy a ti korosztályotok szívesebben éjszakázik, minthogy idejében keljen fel.

De hát Isten jövődóbeli küldöttei, akiknek csupán fenti lakhelyük és a díszterem között kellene le és fel lépkedniük a lépcsőkön, nem tanulták-e, nem imádkozták-e naponként a Miatyánk e harmadik kérésével – „Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is”, és nem akarják-e gyakorolni is ezt: *...adjad, hogy mi és minden ember megtagadjuk saját akaratunkat és minden ellenmondás nélkül a te egyedül jó akaratodnak engedelmeskedjünk, hogy így tisztét és hivatását mindenki olyan készséggel és hűséggel végezhesse és tölthesse be, akárcsak az angyalok az égben?* (Heidelbergi káté, 124.)

A menekülés és álomlátás tulajdonképpen eredettörténet a Jákóbról szóló elbeszélés-sorozatban: megmagyarázza, hogy miért áll szentély Bételben, amely korábban Lúz volt. Eredettörténet egy valós személy által megélt istenjelenéssel, teofániával.

A mi évszázadokkal ezelőtt és újabban épült templomainknak is megvan a maguk eredettörténete. Erdély szerte sok olyan régi, ahogy mondani szokták büszkeséggel, „ősi” templomunk áll, amelynek felépülése egy-egy neves elődünk nevéhez és adakozásához kapcsolódik. Ilyen például a tövisi kolostortemplom, amelyet Hunyadi János építtetett 1449-ben hálából és annak emlékére, hogy 1442 tavaszán, a marosszentimrei vereség után egy héttel most már fényes győzelmet

aratott a törökök felett a szebeni csatában. Hunyadi János a szebeni csata hadiszákmányát ajánlotta fel teljes egészben a templom felépítésére.

Minden templomnak eredettörténete van, és bármilyen szomorúan is hangzik ez, végtörténete is. Jeremiásnak ezt kellett hirdetnie: *Ne bízzatok ilyen hazug szavakban: az ÚR temploma, az ÚR temploma, az ÚR temploma van itt!* (Jer 7,4) Mert a templom önmagában mint valami fétis, nem biztosítja a bajok elhárítását; és Salamon temploma el is pusztult.

Jézus is figyelmeztette a tanítványait, amikor azok a jeruzsálemi templom pompás építményére hívták fel figyelmét: *Bizony, mondom néktek: nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.* (Mt 24,2)

A templom szent hely, az Istennel való találkozás tere, mert Krisztus megígérte: *ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.* (Mt 18,2)

A majdani lelkipásztornak, aki a Jelenések könyve szerint egy gyülekezet angyala lesz, már most kell tudnia, hogy felette mindig az ÚR áll, aki kétségtelenül Istene volt az elődeinknek: mint Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, nekik is megjelent, és változatlanul megjelenik most is, ez után is.

Nektek mindig az Úr előtt kell állnotok, ahol ő megszólít és elindít valami paranccsal minden reggel: az álmosakat, meglankadtakat, elszigetelődöttéket és büntudattal terhelteket, a reménykedőket és rettegőket, hogy aztán a megrendítő és előre lendítő istenélménnyel tudjatok szólni azokhoz, akiknek élete és életterülete profánná, istennélkülivé lett.

Nektek a mai Jákóbok angyalaivá kell lennetek!

Isten szentté tudja tenni a profán embert és a profán helyet.